

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-370/20-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mire Kovačić, predsjednice vijeća, Biserke Kalauz i Lidije Vukičević, članica vijeća te višeg sudskog savjetnika-specijaliste Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja kojeg zastupa opunomoćenik protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Poreča, Poreč, Obala maršala Tita 5/I, kojeg zastupa opunomoćenik odvjetnik u na sjednici vijeća održanoj 16. ožujka 2021.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje dopunskog rješenja tuženika, KLASA: UP/I-344-03/16-11/264, URBROJ: 376-05-3-20-40 od 10. rujna 2020.
- II. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova upravnog spora.
- III. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi, Gradu Poreč, nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 30 dana od dana dostave ove presude.
- IV. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

r i j e š i o j e

Odbija se tužiteljev prijedlog za odgovni učinak tužbe.

Obrazloženje

Točkom I. izreke osporavanog dopunskog rješenja tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada Poreča navedenima u potvrdi Istarske županije, Grada Poreča, Upravnog odjela za komunalni sustav, Odsjeka za operativu komunalnog sustava, klasa: 363-01/20-02/273, urbroj: 2167/01-05/10-20-2 od 24. lipnja 2020., koji je sastavni dio ovog rješenja, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, broj: 2016-16-0332-003-001 (dalje:Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i

održavanja svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI , sastavni dio ovog dopunskog rješenja.

Točkom II. izreke rješenja utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama u vlasništvu Grada Poreča navedenima u potvrdi Istarske županije, Grada Poreča, Upravnog odjela za komunalni sustav, Odsjeka za operativu komunalnog sustava, klasa: 363-01/20-02/273, urbroj: 2167/01-05/10-20-3 od 24. lipnja 2020., koja je sastavni dio ovog rješenja, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu, a koje nekretnine koristiti za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI.

Točkom III. izreke rješenja utvrđeno je da količinu i vrstu EKI iz točke I. i II. ovog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedenih u Elaboratu .

Točkom IV. izreke rješenja utvrđena je godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišno-knjižnog odjela Poreč, ili podredno Odjelu za katastar nekretnina Poreč, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima člankom 6. i 7., stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, 152/11., 151/14. i 95/17.).

Točkom V. izreke rješenja utvrđeno je da Grad Poreč ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja od 12. kolovoza 2017.

Točkom VI. izreke rješenja obvezuje se tužitelj u roku od osam dana od primitka ovog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta na temelju parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti tuženiku i Gradu Poreču.

Točkom VII. izreke rješenja obvezuje se tužitelj u roku od deset dana od primitka ovog rješenja platiti Gradu Poreču naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu, drugu, treću i četvrtu godinu. Svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena.

Točkom VIII. izreke rješenja naloženo je Gradu Poreč omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog rješenja.

Protiv rješenja tuženika tužitelj podnosi tužbu radi bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbi u bitnom navodi da u konkretnom slučaju tuženik nije imao osnove za donošenje dopunskog rješenja jer je riječ o novom postupku pred tuženikom, pokrenutim novim zahtjevom Grada Poreča od 7. srpnja 2020., slijedom čega tuženik može utvrditi obvezu tužitelja na plaćanje naknade za pravo puta isključivo od dana podnošenja novog zahtjeva. Naglašava da je po zahtjevu Grada Poreča od 15. srpnja 2016. tuženik donio djelomično rješenje od 25. listopada 2017., a potom i rješenje od 17. travnja 2019. Iz navedenoga tužitelj zaključuje da je donošenjem rješenja tuženika o zahtjevu od 15. srpnja 2016. riješeno o pravima i obvezama tužitelja i Grada Poreča, kao stranaka u postupku čime je upravni postupak pred tuženikom okončan. Da bi upravno tijelo imalo osnove donijeti dopunsko rješenje u istom upravnom postupku, nužno je, prema tvrdnji tužitelja, da ranijim rješenjem nije riješilo sva pitanja koja su predmet postupka. Smatra da je tuženik u konkretnom slučaju riješio pitanja koja nisu bila predmet upravnog postupka u kojemu je doneseno prvotno rješenje tuženika. Ističe da je prema članku 5. stavku 2. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (Pravilnik), podnositelj zahtjeva dužan prije okončanja postupka dostaviti dokaz o vlasništvu odnosno dokaz da je upravitelj općeg dobra za koje traži naknadu. Navodi da je u konkretnom slučaju osporavanim rješenjem tuženika odlučeno o pravima i obvezama tužitelja

i Grada Poreča tek nakon podnošenja novog zahtjeva, nakon što je Grad Poreč dostavio dokaze o vlasništvu nekretnina. Zaključuje da dokaz o vlasničkopravnom statusu predmetnih nekretnina Grad Poreč nije dostavio u tijeku upravnog postupka koji je okončan rješenjem od 17. travnja 2019., slijedom čega te nekretnine ne mogu biti predmetom dopunskog rješenja, već se u odnosu na njih mora voditi zaseban upravni postupak. Mišljenja je da je osporavanim dopunskim rješenjem tuženik postupio protivno članku 40. stavku 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09.- ZUP) kojim je propisano da se postupak koji se pokreće na zahtjev stranke smatra pokrenutim u trenutku predaje urednog zahtjeva stranke javnopravnome tijelu. Ističe da tuženik nije dao nijedan valjani razlog zbog čega zahtjev Grada Poreča od 7. srpnja 2020. smatra zahtjevom za donošenje dopunskog rješenja, a ne novim zahtjevom. Tužitelj nadalje smatra da je donošenjem osporavanog rješenja suprotno ZUP-u i Pravilniku, tuženik Gradu Poreču neosnovano priznao pravo na naknadu za pravo puta za razdoblje u kojemu ne postoji tužiteljeva obveza plaćanja naknade. Poziva se na članak 5. stavak 4. Pravilnika koji propisuje da tuženik utvrđuje godišnju naknadu za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva podnositelja. Da je tuženik u konkretnom slučaju postupio u skladu s mjerodavnim propisima, kao dan početka naplate naknade za pravo puta utvrdio bi dan podnošenja zahtjeva, 7. srpnja 2020., a ne 12. kolovoza 2017. Tužitelj zaključno ističe da se naknada za pravo puta plaća isključivo vlasniku odnosno upravitelju nekretnine koji može dokazati svoje pravo vlasništva odnosno upravljanja. Smatra da u slučaju nekretnina za koje se vlasničkopravni status u postupku pred tuženikom dokazuje potvrdama ili odlukama nadležnih tijela nakon provedenog prvobitnog upravnog postupka i donošenja „prvobitnog rješenja tuženika“, datum od kojega je moguće dokazati izvanaknjižno vlasništvo valja smatrati datum izdavanja takve potvrde odnosno odluke. U razdobljima koja prethode potvrdi ili odluci podnositelj zahtjeva nije imao dokaz o vlasništvu. Predlaže usvajanje tužbenog zahtjeva i poništavanje osporavanog dopunskog rješenja tuženika. Traži naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.

Tužitelj je predložio da sud odgodi izvršenje osporavanog rješenja do donošenja pravomoćne odluke u ovom upravnom sporu.

Prijedlog obrazlaže tvrdnjom da bi izvršenjem osporavanog rješenja isplatio zainteresiranoj osobi naknadu za razdoblje za koje ona nema pravo na naknadu te da bi mu izvršenjem osporavanog rješenja nastala šteta. Pored toga tvrdi da bi generalnom primjenom i daljnjom provedbom takve prakse tuženika nastala daljnja i nepopravljiva šteta, kako za tužitelja, tako i za bilo kojeg drugog infrastrukturnog operatora na kojega bi se primijenilo isto pravno tumačenje prilikom donošenja nezakonitih dopunskih rješenja o utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta.

U odgovoru na tužbu tuženik u bitnom ističe da je praksa donošenja dopunskih rješenja u slučajevima kao što je konkretni potvrđena kao zakonita nizom presuda ovoga Suda. Među ostalim, poziva se na presude poslovni broj: UsII-188/19, UsII-387/19 i UsII-302/19, kojima su odbijeni tužbeni zahtjevi za poništenje dopunskih rješenja tuženika. Ističe da je razlog donošenja dopunskog rješenja u konkretnom slučaju činjenica što rješenjem od 17. travnja 2019. nisu riješena sva pitanja u vezi s predmetnom upravnom stvari. Navedenim rješenjem nije odbijen zahtjev u odnosu na dio nekretnina obuhvaćenih zahtjevom niti je obustavljen upravni postupak. Rješenjem od 17. travnja 2019. utvrđen je infrastrukturni operator i određena naknada za pravo puta u odnosu na nekretnine za koje je na temelju dostavljenih dokaza utvrđeno da su u vlasništvu Grada Poreča. O ostalim nekretninama obuhvaćenim Elaboratom o pravu puta, na kojima se cijelo vrijeme nalazi EKI tužitelja, a za koje Grad Poreč nije dostavio dokaz o vlasništvu, nije riješeno tim rješenjem. Grad Poreč je 7. srpnja 2020. dostavio dokaze o izvanaknjižnom vlasništvu nekretnina koje se odnose na istu

upravnu stvar i koje su obuhvaćene prvim zahtjevom (od 15. srpnja 2016.) kao i Elaboratom o pravu puta, br. 2016-16-0332-003-001, koje dokaze je tuženik prihvatio i pozivajući se na članak 100. stavak 2. ZUP-a, donio osporavano dopunsko rješenje. Polazeći od činjenice da se zahtjev od 7. srpnja 2020. ne odnosi na nekretnine koje nisu bile obuhvaćene ranijim zahtjevom, zatim činjenice da se zahtjev od 7. srpnja 2020. odnosi na ranije izgrađenu EKI (koja je obuhvaćena Elaboratom o pravu puta) tuženik smatra neosnovanom tužiteljevu tvrdnju da je Grad Poreč 7. srpnja 2020. podnio novi zahtjev. Pogrešnim smatra tužiteljevo tumačenje članka 5. stavka 2. Pravilnika, pozivajući se na pravno shvaćanje izraženo u presudi ovoga Suda, poslovni broj: UsII-284/18-6 od 24. listopada 2018. Naglašava i to da su sve odlučne činjenice utvrđene u ranijem postupku (da je tužitelj infrastrukturni operator na nekretninama u vlasništvu Grada Poreča, na kojim nekretninama se nalazi EKI tužitelja, visina naknade za pravo puta i datum početka plaćanja naknade), pa u povodu naknadno dostavljenih dokaza o vlasništvu nije bilo svrsishodno voditi novi postupak i iznova utvrđivati iste činjenice, osobito stoga što je nesporno da tužiteljeva EKI (uključujući i onu koja je obuhvaćena dopunskim rješenjem) „cijelo vrijeme stoji na nekretninama Grada“. Tuženik smatra neosnovanim i tužiteljev navod da je kao datum početka tužiteljeve obveze plaćanja naknade za pravo puta trebalo uzeti datum izdavanja potvrde odnosno odluke nadležnog tijela kojima se dokazuje vlasničkopravni status nekretnina, pozivajući se na praksu ovoga Suda prema kojoj je vlasništvo na nekretninama kao što su nerazvrstane ceste stečeno na temelju zakona, a ne na temelju potvrda koje su deklaratornog karaktera. Stoga datum na potvrdi nije od utjecaja na utvrđivanje datuma od kojega teče obveza plaćanja naknade za pravo puta. Naposljetku, tuženik se protivi donošenju odluke o odgovornom učinku tužbe u konkretnom slučaju. Tužiteljevu tvrdnju da bi izvršenjem osporavanog rješenja isplatio Gradu Poreč naknadu za razdoblje za koje Grad Poreč nema pravo na naknadu, tuženik smatra hipotetskom. Mišljenja je da bi odgodom izvršenja osporavanog rješenja nastala šteta drugoj strani (Gradu Poreč) jer tužitelj svakodnevno ostvaruje pravo puta na nekretninama Grada koje su obuhvaćene osporavanim rješenjem, za što ne bi plaćao naknadu. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva.

U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba u bitnom ističe da rješenjem od 17. travnja 2019. nisu riješena sva pitanja koja su bila predmet upravnog postupka pokrenutog ranijim zahtjevom Grada. Stoga je bilo nužno osporavanim rješenjem riješiti o onome što nije bilo obuhvaćeno ranijim rješenjem. Napominje da je tužitelj na nekretninama u vlasništvu Grada izgradio i koristio EKI prije no što je konkretni upravni postupak pokrenut odnosno prije 15. srpnja 2016. Poziva se i na sadržaj Elaborata za pravo puta, broj 2016-16-0332-003-001, te na izjavu tužitelja, od 5. prosinca 2016 koja dokazuje da tužitelj koristi EKI na području Grada Poreča prema popisu z.k. čestica iz Elaborata za pravo puta preko tri godine bez sudskog spora s upraviteljem općeg dobra ili vlasnicima nekretnina. Time je, smatra zainteresirana osoba, dokazano da je predmetna EKI izgrađena prije 15. srpnja 2016. odnosno prije pokretanja postupka odnosno datuma od kojega je tužitelju određeno plaćanje naknade za pravo puta. S obzirom na navedeno, a imajući na umu članak 28. stavak 1. podstavak 2. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.- ZEK), zainteresirana osoba zaključuje da je tužitelj stekao pravo puta prije podnošenja zahtjeva, slijedom čega je obvezan plaćati naknadu za to pravo. Protivi se odgovornom učinku tužbe jer je prijedlog neosnovan, tužitelj nije dokazao da bi njemu nastala šteta izvršenjem rješenja tuženika. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva i traži naknadu troškova spora u iznosu od 3.125,00 kn.

Sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17.- ZUS) odgovori na tužbu dostavljeni su tužitelju.

U očitovanju o tuženikovu odgovoru na tužbu tužitelj u bitnom navodi da je tuženikovo shvaćanje o dopuštenosti donošenja dopunskog rješenja pogrešno jer bi se dopunskim rješenjima obvezivalo na retroaktivno plaćanje naknade za pravo puta, a što je i protivno ZUP-u, članku 47. i članku 71. Poziva se na ovosudnu presudu poslovni broj: Usž-3773/17. Poziva se na članak 100. ZUP-a. Smatra da je rješenje tuženika od 10. rujna 2020. nezakonito u točki V. imajući na umu članak 5. stavak 4. Pravilnika. Smatra da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan, predlaže donijeti presudu kojom se usvaja tužbeni zahtjev i predlaže donošenje rješenja o odgovornim učinku tužbe. Traži naknadu troška sastava toga podneska u iznosu od 3.125,00 kn.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz spisa predmeta proizlazi da je Grad Poreč 15. srpnja 2016. podnio zahtjev tuženiku na temelju članka 28. stavka 6. ZEK-a radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta. Zahtjev se odnosio na utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI izgrađenu na nekretninama koje su u vlasništvu zainteresirane osobe odnosno na nekretninama kojim upravlja zainteresirana osoba, zatim za utvrđivanje prava puta na tim nekretninama kao i određivanje naknade za pravo puta. U postupku tužitelj je tuženiku dostavio Elaborat za pravo puta, broj 2016-16-0332-003-001 kao i drugu dokumentaciju iz koje je razvidan prostorni položaj EKI na području Grada Umaga. U toku postupka doneseno je djelomično rješenje od 25. listopada 2017. koje je pravomoćno i potvrđeno presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII -334/17 od 9. siječnja 2019. U nastavku postupka tuženik je donio rješenje od 17. travnja 2019. kojim je utvrđeno da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama na području Grada Poreča, navedenima u Elaboratu o pravu puta, broj: 2016-16-0332-003-001, te je utvrđeno da Grad Poreč ima pravo na naknadu za pravo puta, počevši od 12. kolovoza 2017.

Osporavano dopunsko rješenje tuženika doneseno je u povodu zahtjeva zainteresirane osobe od 7. srpnja 2020. za donošenje dopunskog rješenja kojim bi se utvrdio infrastrukturni operator za EKI izgrađenu na nekretninama u vlasništvu Grada Poreča i visina naknade za pravo puta za koje nekretnine nisu obuhvaćene navedenim ranijim rješenjima. Dopunsko rješenje doneseno je pozivom na članak 12. stavak 1. točku 11., članak 28. stavak 6. i članak 29. stavak 1. ZEK-a, te članak 100. stavak 2. ZUP-a.

Među strankama je sporno je li zahtjev zainteresirane osobe od 7. srpnja 2020. novi zahtjev o kojemu je trebalo odlučiti rješenjem kojim se odlučuje o (novoj) upravnoj stvari ili je riječ o zahtjevu za donošenje dopunskog rješenja o kojemu je bilo dopušteno odlučiti dopunskim rješenjem kao što je učinio tuženik.

Člankom 100. stavkom 1. ZUP-a propisano je kad se u upravnoj stvari rješava o više pitanja, a samo se o nekima od njih može riješiti na temelju utvrđenoga činjeničnog stanja, može se donijeti rješenje samo o tim pitanjima (djelomično rješenje). Stavkom 2. članka 100. ZUP-a propisano je ako javnopravno tijelo rješenjem nije riješilo sva pitanja koja su predmet postupka, može se, na prijedlog stranke ili po službenoj dužnosti, donijeti rješenje o pitanjima koja nisu riješena (dopunsko rješenje). O odbijanju prijedloga stranke donosi se rješenje.

Ocjenjujući osnovanost tužbenog zahtjeva Sud polazi od činjenice da se zahtjev zainteresirane osobe od 15. srpnja 2016. odnosio na sve nekretnine na kojima je izgrađena EKI tužitelja na području Grada Poreča te da su te nekretnine specificirane Elaboratom o

pravu puta koji je tužitelj dostavio u tijeku postupka. Budući da dokazima koji su dostavljeni tuženiku nije bilo dokazano pravo vlasništva zainteresirane osobe na svim nekretninama koje su obuhvaćene Elaboratom o pravu puta odnosno na nekretninama na kojima je tužitelj izgradio EKI, tuženik je donio djelomično rješenje u odnosu na nekretnine za koje je u vrijeme njegova donošenja dokazano vlasništvo zainteresirane osobe. Nakon što je zainteresirana osoba dostavila dokaze o svom vlasništvu na ostalim nekretninama tužitelj je donio dva rješenja (rješenje od 17. travnja 2019. i ovdje osporavano dopunsko rješenje od 10. rujna 2020.) kojima je odlučio o preostalim nekretninama u odnosu na koje je zahtjev od 15. srpnja 2016. ostao neriješen. Slijedom navedenog, Sud ne prihvaća tužiteljevu tvrdnju da je podnesak zainteresirane osobe od 7. srpnja 2020. novi zahtjev o kojemu nije bilo dopušteno odlučiti dopunskim rješenjem.

Sud ocjenjuje da su u konkretnom slučaju bile ispunjene procesne pretpostavke za donošenje dopunskog rješenja, zbog čega osporavano dopunsko rješenje tuženika nije moguće ocijeniti nezakonitim.

Nadalje, valja istaknuti da se osporavano dopunsko rješenje odnosi na nekretnine (nerazvrstane ceste) na kojima je zainteresirana osoba stekla pravo vlasništva *ex lege*. Potvrde nadležnih tijela kojima se potvrđuje stečeno pravo vlasništva na tim nekretninama ne konstituiraju, već samo deklariraju pravo vlasništva zainteresirane osobe, stečeno po samom zakonu u trenutku ispunjenja zakonom propisanih pretpostavki. Stoga nije osnovana tužiteljeva tvrdnja da bi datum izdavanja takve potvrde bio odlučan u konkretnoj upravnoj stvari.

U odnosu na tužiteljevo pozivanje na članak 40. stavak 2. ZUP-a prema kojemu se postupak koji se pokreće na zahtjev stranke smatra pokrenutim u trenutku predaje urednog zahtjeva stranke javnopravnome tijelu, valja ponoviti stajalište ovoga Suda izraženo u presudi, poslovni broj: UsII-284/18-6 od 24. listopada 2018. da se urednost zahtjeva procjenjuje u odnosu na propise mjerodavne u konkretnom slučaju, što nužno ne znači da uz zahtjev moraju biti priloženi svi dokazi potrebni za rješavanje upravne stvari, već je daljnje dokaze moguće pribaviti i u tijeku upravnog postupka.

S obzirom na navedeno, ni tužiteljevi ostali tužbeni navodi ne dovode u sumnju zakonitost osporavanog rješenja tuženika.

Slijedom iznesenog, tužbeni zahtjev ocijenjen je neosnovanim, pa je na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a, odlučeno kao u točki I. izreke ove presude.

S obzirom na to da tužitelj nije uspio u ovom upravnom sporu, ne pripada mu pravo na naknadu troškova upravnog spora sukladno članku 79. stavku 4. ZUS-a. Stoga je odlučeno kao u točki II. izreke presude.

Zainteresiranoj osobi priznat je (točkom III. izreke presude) zatraženi trošak sastava odgovora na tužbu po opunomoćeniku, uvećan za PDV u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn, na temelju Tbr. 23.1., Tbr. 42. i Tbr. 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, 142/12., 103/14., 114/14. i 107/15.).

Točka IV. izreke presude utemeljena je na članku 14. stavku 8. ZEK-a.

Prijedlog za odgovornim učinkom tužbe nije osnovan.

Člankom 26. stavkom 2. ZUS-a propisano je da sud može odlučiti da tužba ima odgodni učinak ako bi se izvršenjem pojedinačne odluke ili upravnog ugovora tužitelju nanijela šteta koja bi se teško mogla popraviti, ako zakonom nije propisano da žalba ne odgađa izvršenje pojedinačne odluke, a odgoda nije protivna javnom interesu.

U ovom predmetu tužitelj nije dokazao da bi mu izvršenjem osporavanog dopunskog rješenja bila nanesena šteta koja bi se teško mogla popraviti. Naime, među pretpostavkama za donošenje odluke o odgodnom učinku tužbe ZUS nije propisao nastanak bilo kakve štete

tužitelju, već samo one štete koja bi se teško mogla popraviti. Sud ocjenjuje da plaćanje naknade za pravo puta naloženo tužitelju osporavanim rješenjem tuženika, nije moguće smatrati obvezom koja bi tužitelju uzrokovala štetu koja bi se teško mogla popraviti odnosno takvu štetu koja bi opravdala donošenje odluke o odgovornom učinku tužbe u smislu članka 26. stavka 2. ZUS-a.

Stoga Sud smatra da u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke za donošenje odluke o odgovornom učinku tužbe.

U odnosu na tužiteljevu tvrdnju da bi generalnom primjenom i daljnjom provedbom prakse tuženika kao u konkretnom slučaju nastala daljnja i nepopravljiva šteta, kako za tužitelja, tako i za druge infrastrukturne operatore valja reći da takve razloge nije moguće smatrati razlozima zbog kojih bi sud bio ovlašten donijeti odluku o odgovornom učinku tužbe. Nastanak nepopravljive štete, kao razlog donošenja odluke o odgovornom učinku tužbe, mora biti (moguća) posljedica izvršenja osporavane pojedinačne odluke javnopravnog tijela koja je predmet ocjene u konkretnom upravnom sporu, a ne prakse odnosno (generalnog) načina postupanja javnopravnog tijela u određenoj pravnoj situaciji.

Stoga je, na temelju članka 65. stavka 1. u vezi s člankom 26. stavkom 2. ZUS-a, odlučeno kao u izreci ovog rješenja.

U Zagrebu 16. ožujka 2021.

Predsjednica vijeća
Mira Kovačić, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

